Proletari din toate țările, uniți-vă!

La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fiți gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII, Nr. 72 (424) miercuri 7 sept. 1955 ☆ 4 pag. 15 bani

În curînd, ne vom alege activele pionierești



Smărăndița

E dimineață. Acele ceasornicului abia au trecut de orele 7, că în curtea școlii s-au și adunat pionierii. Astăzi e prima zi de școală și fiecare povestește pe unde-a fost, ce-a văzut. Discuția devine din ce în ce mai aprinsă, care mai de care vorbește mai tare, se întrerupe, strigă...

— Smărăndița! Și deodată, toți au alergat s-o întîmpine. Îmbrățișările și strîngerile de mînă arătau bucuria revederii. Pionierii țin mult la Macri Smărăndița și, în glumă, au poreclit-o „Smărăndița Popii". Intr-adevăr, seamănă leit Smărăndiței din „Amintirile" lui Creangă. E înaltă și subțirică, iute ca o zvîrlugă, iar păru-i taman ca spicul cînd dă în copt. Și poartă două cozi lungi, care-i atîrnă pînă la brîu — bucuria băieților: au de ce s-o tragă! Smărăndița e în colectivul de conducere al unității. La carte, la muncă și — de ce să ascundem? — la năzdrăvănii, totdeauna-i prima. Auzi-o:

— Ce stați așa, haideți în camera pionierilor!

Și-au pornit cu toții într-acolo. Cînd au ajuns însă, au cam strîmbat din nas. Spre rușinea lor, camera pionierilor nu prea era în ordine. Lozincile de acum un an se decoloraseră, praful se pusese cam peste tot...

— O s-avem mult de lucru, a spus Smărăndița. Ia să ne gîndim ce-i de făcut!

★

În aceeași după amiază, în camera pionierilor au început să apară suluri de hîrtie roșie, lipici, flori...

Din vîrful unei scări, o pionieră strigă:

— Smărăndițo, ia uită-te, am șters bine geamul ăsta?... Nu-i vreo pată?

— E bine... e bine...

Mai încolo, Smărăndița aranjează colțul activului pionieresc. Aici sînt jurnalele de zi ale întregii unități. Smărăndița privește paginile scrise cu migală, împodobite cu desene, cu fotografii, și citește:

„15 — IX — 1954 — adunare de grupă" și deodată își amintește această adunare unde au invitat un tovarăș care le-a vorbit despre ce înseamnă să fii curajos și cine-s adevărații eroi.

— Ce-a mai alergat Bănuțescu Maria pînă a organizat adunarea asta de grupă! gîndește Smărăndița cu glas tare. Maria a fost o bună conducătoare de grupă!

— O alegem din nou! Sînt sigur că toți o vor alege, îi răspunde Drăgulescu, care acum trece în caiet noile cărți pe care le-au adus pionierii pentru bibliotecă.

— Băieți! V-amintiți cînd pentru un articol la gazeta de perete a unității trebuia să umbli trei zile? Unul te trimetea la altul și tot așa... și gazeta aștepta... Intr-adevăr, un lanț al slăbiciunilor ca în Caragiale!

— Bebu, ce faci acolo? Tot n-ai terminat de aranjat... pădurea aceea? îl întrebă Smărăndița.

— Nu! Mă gîndeam că la ierbarul ăsta am lucrat două vacanțe și tot nu-i gata...

Și Bebu Teodor își aminti cum a cules fiecare plantă, cîte zgîrieturi, cîte poteci neumblate a colindat să adune tot ce-i mai rar, mai interesant.

— Multe lucruri bune am făcut noi... spuse cineva.

— Dar pe cele rele le uiți? sări ca arsă Smărăndița. Ia te uită la el cum se culcă pe lauri!

— Chiar așa e, încuviință și Bebu, că doar greșeli au fost... Acum să ne gîndim ce să facem ca să nu le mai repetăm.

— Pentru asta trebuie să-i alegem în colectivele de conducere pe cei mai harnici dintre noi, își dădu cu părerea cineva. Ei vor duce greul muncii.

— Zău? nu se lăsă Smărăndița. Ce tot spui? Zi, președinții să muncească și tu să stai, leneșule!

— Nu-i vorba de asta... răspunse moale „leneșul", bătînd în retragere.

Iar cînd Smărăndița se depărtă, același „leneș" șopti colegilor:

— Uite, pe una ca ea aș propune-o din toată inima în colectivul de conducere!

Cîmpina, Șc. medie nr. 1

Geta COSTIN

AȘTEPTAM ALEGERILE

Ne pregătim pentru alegerea noilor active.

Silviu, prietenul meu, ne-a dat o idee foarte bună: să creem un colț al activului pionieresc.

Tot detașamentul a pornit să lucreze. Am pus noua deviză și am scos un citat din regulament, cu privire la drepturile și îndatoririle noastre, pe care l-am scris pe o planșă mare, așa ca să poată citi ușor și cei mici. Un colectiv de băieți lucrează la gazeta de perete a unității noastre.

Florin MENZOPOL
Unitatea 2, Mizil

PE CINE VOM ALEGE

„Pe cine vom alege?" se întrebau mereu pionierii din unitatea mea.

Pentru ca să-i ajut să înțeleagă mai bine ce calități sînt necesare unui conducător, am discutat deunăzi, împreună cu ei, regulamentul organizației de pionieri. La sfîrșitul discuției mi-am dat seama că pionierii din unitatea noastră sînt hotărîți să aleagă pe cei mai buni în colectivul de conducere. Ce mi-a plăcut în mod deosebit a fost că ei și-au propus ca cei aleși să fie buni sportivi și, în același timp, să îndrăgească și activitatea artistică.

Georgeta FLOREA
Instructoare superioară
comuna Bărăști, raionul Mihăilești

MUȘCATA TEODOREI

Toamna așternuse pretutindeni un covor moale și arămiu de frunze. Rochița rîndunicii, crinii și celelalte flori din grădinița Teodorei începură rînd pe rînd să se ofilească. Azi una, mîine alta, pînă ce și-au pierdut mai toate culoarea, mirosul. Doar mușcata cea roșie și frumoasă, pe care o numise „stăpîna grădinii" își păstra încă prospețimea.

— Vine frigul, trebuie să aduci mușcata în casă, îi zise mama într-o zi.

Teodora o scoase cu multă grijă din pămînt și o băgă într-un ghiveci. Apoi o duse în casă și o așeză pe fereastra de lîngă patul ei.

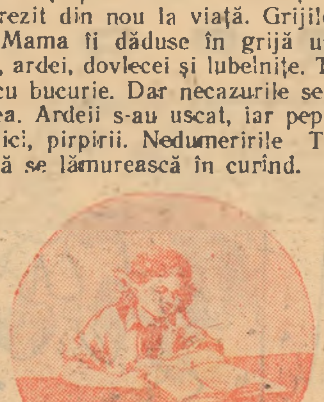
...A sosit iarna. Crivățul se plimba furios prin fața ferestrei. Intr-o noapte, suflarea-i rece a țesut pe sticla geamului o perdea dantelată de ghiață.

— O să înghețe mușcata, își zise Teodora și fără să stea mult pe gînduri, luă ghiveciul și-l duse în cămară. Din două în două zile se ducea să ude floarea, totuși mușcata nu mai era proaspătă și verde ca în grădină.

Frunzele și tulpina se îngălbeniseră. Din pricina întunericului, Teodora însă nu observase această schimbare. Iar cînd băgă de seamă, era prea tîrziu, mușcata murise.

„Am udat-o, am ținut-o la căldură, de ce o fi pierit?" se întreba ea nedumerită.

...A venit și primăvara. Grădinița Teodorei s-a trezit din nou la viață. Grijile ei au crescut. Mama îi dăduse în grijă un strat de ceapă, ardei, dovlecei și lubenițe. Teodora primise cu bucurie. Dar necazurile se țineau lanț de ea. Ardeii s-au uscat, iar pepenii au rămas mici, pirpirii. Nedumeririle Teodorei aveau să se lămurească în curînd.



...Teodora Müler a început un nou an de școală. A trecut în clasa a V-a A, a Școlii medii de fete Nr. 3 din Craiova.

— Astăzi copii, vom avea prima oră de botanică, — spuse tovarășa profesoară... Plantele, ca și animalele, ca și oamenii, își au viața lor: se nasc, trăiesc, luptă pentru viață...

Teodora asculta atentă.

— ...Ca să trăiască ele au nevoie de hrană — apa și substanțele minerale pe care le iau din pămînt, — de aer, de lumină.

— De lumină! repetă în gînd Teodora. Da! Acum știu! Și-și aduse aminte de mușcată. Ea nu a avut lumină în cămară și de aceea a murit.

A mai aflat apoi că plantele au și dușmani. Ardeii ei au fost mîncați la rădăcină de coropișnițe. In viitoarele ore de botanică ea va mai afla încă multe lucruri care o vor ajuta să-și îngrijească bine grădinița, să-și cultive cu pricepere florile și plantele sale.

Irina RADULIAN

Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Pe drumul întăririi păcii

La Conferința de la Geneva, care a avut loc în cursul lunii iulie, conducătorii guvernelor celor patru mari puteri, Uniunea Sovietică, Statele Unite ale Americii, Franța și Anglia au acordat o deosebită atenție problemei dezarmărilor. S-au discutat posibilitățile de a se micșora cheltuielile de război, adică să nu se mai construiască tancuri și mitraliere, ci mai multe școli, case de locuit, tractoare și tot felul de mașini, pentru ridicarea bunei stări a popoarelor.

Alături de toate popoarele lumii, poporul nostru a privit cu multă încredere propunerile sovietice cu privire la problemele dezarmării, făcute la Geneva. După Conferința de la Geneva, pe linia celor discutate acolo, Uniunea Sovietică a hotărît să-și reducă forțele armate cu numărul trupelor retrase de pe teritoriul Austriei, precum și cu încă 640.000 de oameni.

Guvernul țării noastre duce o politică consecventă de pace, face tot ce e posibil pentru a îmbunătăți legăturile de prietenie între state; chiar dacă sînt state cu orînduiri diferite, ele pot colabora pașnic, pot viețui în bună înțelegere.

Zilele trecute a apărut un comunicat al Consiliului de Miniștri al R.P.R., în care se arată că statul nostru democrat, dorind să contribuie la slăbirea încordării în relațiile dintre state, a hotărît ca pînă la 1 decembrie 1955 să reducă efectivul forțelor armate ale R.P.R. cu 40.000 de oameni. Fondurile economisite astfel vor fi folosite pentru construirea de locuințe și pentru felurite nevoi culturale.

Poporul nostru a primit cu bucurie această hotărîre, ea constituind o nouă dovadă a politicii de pace a statului nostru. Republica Cehoslovacă a luat și ea hotărîrea de a-și reduce pînă la 28 decembrie forțele armate cu 34.000 de oameni. R. P. Polonă a hotărît să reducă pînă la 20 decembrie forțele sale armate cu 47.000 soldați și ofițeri, iar R. P. Albania, își va reduce forțele sale armate cu 9.000 de oameni. Toate aceste fapte arată dorința acestor țări de a face tot ce e posibil pentru a se întări încrederea între state.

In aceste zile se desfășoară și lucrările subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare de la New-York. Popoarele lumii așteaptă cu încredere ca discuțiile purtate acolo să aibă ca rezultat reducerea armamentelor și interzicerea totală a armelor atomice și cu hidrogen, așteaptă ca puterile din apus să dovedească, și ele la rîndul lor, prin fapte, că doresc să pună capăt cursei înarmărilor.

Poporul nostru, harnic și muncitor, este gata să facă toate eforturile pentru întărirea păcii, pe linia celor hotărîte la Conferința de la Geneva.

Pămîntu-l ocolește-un porumbel

Letiția PAPU



Deși vă pare-un firav porumbel
In aripi poartă tainice puteri;
Prin jnepeni trece, prin bananieri,
Prin val, prin armătură de oțel.
Deși e numai albul porumbel.

Cu alba pasăre să se măsoare
Se-ncrîncenă gorile și hiene;
Dar împietrita inimă se teme
De aripile-i albe și ușoare,
Se tem c-un porumbel să se măsoare.

Și născocesc mereu altfel de moarte
Să-l frîngă din albastre înălțimi
Dar împrejuru-i marile mulțimi
Răsar și cresc, de-aproape, de departe,
Pe porumbel să-l apere de moarte.

Iar mîinile se prind ca într-o salbă:
Cunună nesfîrșită-a prieteniei.
Mîini ce ating oțel, pămînt, hîrtie,
Mîini fragede, crăpate, negre, albe
Prieteniei îi înșiră salbe.

Pămîntu-l ocolește-un porumbel,
Popoarele cît iarba și nisipul,
Ii apără lumina, zborul, chipul
Căci sol al păcii-i și-al frăției-i el
Și n-o să cadă albul porumbel.

Din carnetul unui scriitor

Prin deltă



de Gellu Naum

(Continuare din nr. trecut)

Dumitru R. e în ultima barcă. Stă cu pușca pregătită și se uită în sus. Așteaptă, pe semne, o pasăre anumită. Apoi va trage, va culege pasărea, va scoate trusa de disecție, va despica pasărea, îi va pune stomacul în bidonul cu formol... Pînă una-alta e pasionat de „conținutul stomacal". Dar nu-l mai văd nici pe el.

Barca în care mă găsesc e mică și ovală. Nu prea sînt înotător bun, de aceea mă mișc cît pot mai cu grijă. De fapt n-ar trebui să mă tem: pescarii din brigada lui Zaharia își cunosc cum se poate mai bine munca. Apa gheonderul, barca fac tot una, se mișcă armonios, ritmic. Pescarul le domină puternic, liniștit.

Fîș! Fîș! Barca zboară prin stuf. Ceilalți nu se mai văd. Ați trecut vreodată, ore și ore, prin stuf, pe acolo unde nu-i cărare de apă și unde îți faci loc cu botul bărcii? Se-ntîmplă să uiți că plutești, să crezi că, nu știu prin ce minune, barca merge pe uscat. Incearcă nu mai să cobori pe un astfel de uscat!...

Stuful tainic, viguros, se întinde ca o pădure sub arșița soarelui. Fîșîit de aripi. Pescarul îmi arată cuiburi de lișiță, de stîrci. Aici e împărăția lor, nepătrunsă. Departe, se aude glasul gros al buhaiului de baltă. Spre dreapta, undeva, ai crede că nechează o herghelie de cai sălbatici. Dar îți amintești că în jurul tău, pe întinderi de kilometri întregi, e numai apă și stuf. Nu sînt armăsari aceia care nechează. Sînt corcodei, păsări obișnuite în deltă.

. . . .

Ciripesc lăcarii, dacă ciripit se poate numi gunguritul păsării acesteia. Departe, pe cer, se văd siluetele negre, ca niște fusuri, ale cormoranilor. Am învățat să-i cunosc. Mă gîndesc însă pe unde or fi pelicanii? Prin ce tainițe de apă s-or fi ascuns? Știu că acolo unde se găsesc ei, își pun străji care rotesc sus, sus, în albastrul cerului. A șasea zi, și încă n-am zărit străjile. Vom da de ei oare?

. . . .

Deasupra noastră se aud țipete, ascuțite și scurte. Am nimerit într-o rariște, peste colonia pescărușilor mici; aici le sînt cuiburile cu ouă negricioase — bălțate. Pescărușii roiesc, se reped, își apără împreună cuiburile.

Tot timpul se țin după noi afurisitele ciori de baltă, viclene și rele. Ele știu că la trecerea noastră unele păsări fug de pe cuiburi, speriate. Atunci ciorile se reped și fură ouăle sau puii. R. a împușcat, mai adineauri, o cioară care răpise un pui de lișiță. Zaharia a luat cu grija puiul și l-a dus în cuib. Am întîrziat puțin din pricina aceasta, dar sîntem mulțumiți, și noi și pescarii. Numai puiul de lișiță nu înțelege nimic...

. . . .

Străbatem un canal, mărginit de-o parte și de alta cu nuferi albi și galbeni, cu stînjenei... Deasupra zboară, grăbite, rațele. Tare mai par harnice! Iată și gîștele sălbatice. Se duc spre stuf. Apa e limpede, adîncă. Stîrcii zboară, fără teamă, pe lîngă noi. Soarele arde pieziș, din marginea unui nor negru și amenințător. E liniște, liniște desăvîrșită...

. . . .

Cînd am intrat în ghiolul Tatanir, am simțit cum mă cuprinde teama. Mi-am adus iar aminte că nu sînt înotător bun. Tatanirul e mai mare decît ghiolul Furtuna, pe care l-am străbătut acum cîteva zile. Abia îi văd marginile, albăstrind, la orizont. Și pare adînc, adînc. S-a pornit vîntul. Se stîrnesc valurile. Barca mică în care mă găsesc pare că se îngroapă în ele. Inchid ochii... Exact în clipa aceasta, cineva începe să rîdă cu hohote. Rîde, rîde într-una, dezlănțuit, batjocoritor, nesuferit și strident. Apoi tace. Și iar rîde, la fel de batjocoritor.

Cînd bărcile ni se apropie, îl întreb pe Dumitru R.

— Cine rîde așa?

— Pescărușii, îmi explică el nepăsător. Se joacă și ei...

. . . .

Lebedele! Le-ați văzut vreodată, în libertate, plutind pe întinsul unui ghiol? Sau le-ați văzut luîndu-și zborul cu aripile lor uriașe și albe? Cînd trec pe deasupra, fîlfîind, ți se pare că auzi vîjîitul cine știe căror tuburi metalice, de orgă. Am auzit adesea vorbindu-se despre „gingășia" lebedelor. Dar cît sînt de puternice nu mi-a spus încă nimeni.

(va urma)

S U R P R I Z A

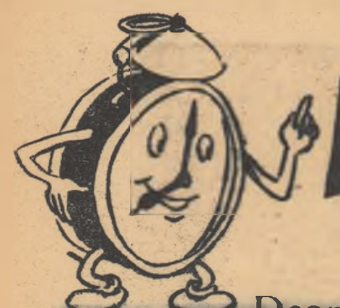


— Am un costum original!
Copiii de la Carnaval
M-or crede urs, de bună-seamă,
Și chiar o să le fie teamă!

— Aș vrea să întîlnesc un urs,
Sînt sigur c-am să rîd nespus.
El o să fie-ncredințat
Că stă de vorbă c-un băiat!

Vezi, ce hazlie întîmplare,
Că tocmai ei s-au întîlnit.
Jucînd, gîndește fiecare
Că celălalt e păcălit.

Cînd gata-i dansul furtunos,
Cei doi, voioși ca și-nainte,
Iși dau frumos măștile jos...
Și... nu mai trebuie cuvinte!



Fii ATENT la lecție...



Despre unele întîmplări

Se întîmplă ca unii copii să nu fie atenți la orele de clasă, în timp ce noi, profesorii, le explicăm o lecție nouă. Și cînd te gîndești că aceeași lecție e ascultată cu mult interes de toți ceilalți! Ei, bine, și totuși sînt unii cărora le zboară gîndurile aiurea și atunci îi recunoști după privirea lor distrată, fără țintă... Altora le e poftă să glumească sau să se joace. Pentru toți aceștia, firul lecției s-a încîlcit și a rămas undeva, departe.

Azi așa, mîine așa, și mai toți acești copii se trezesc în mijloc de an cu note proaste și cu goluri serioase în cunoștințe.

De această meteahnă sufereau și niște fete pe care le-am avut ca eleve anul trecut în clasa a VI-a. Maxim Viorica și Nicolau V. Nuța, erau cele mai nedisciplinate din clasă. In tot timpul orelor șușoteau între ele și făceau din orice, prilej de joacă și de veselie. Niciodată nu le-am văzut stînd atente la explicații sau luîndu-și notițe. Rezultatul n-a putut fi desigur decît unul rău. Aceste două fete au rămas să repete clasa. Sigur că în acest început de an școlar, cînd se întîlnesc cu fostele lor colege care învață acum în clasa a VII-a, nu prea le vine la îndemînă...

Dar cîtă plăcere îți face ție, profesor, cînd vezi pe copiii din clasa în care predai, atenți, plini de interes pentru lucrurile noi ce le învață. Trebuie să vă dea de gîndit faptul că acești copii sînt cei mai buni elevi din clasele voastre...

Dragi copii, sînteți în primele zile ale acestui nou an școlar. Indemnul meu este nu numai să învățați cu sîrg, ci și: „să fiți atenți în orele de clasă".

S. MIBAȘAN
profesor de matematică,
Școala de 7 ani nr. 37, fete
București

Cînd orașul doarme...



Invăluit în mantia neagră a nopții, orășelul Cerna-Vodă doarme somn adînc, după o zi de muncă. Ici-colo, cîte una, luminile de la ferești pălesc și liniștea se așterne.

Tîrziu încă, la o fereastră mai licărește o luminiță. E cineva bolnav poate acolo !? Nu. In cameră, un bărbat înalt, cu ochi căprui și părul argintat, stă aplecat deasupra unei măsuțe pe care se găsesc hîrtii scrise, planșe înfățișînd diferite plante, un microscop, un caiet, cîteva creioane, manuale, cărți...

Din cînd în cînd, el privește prin ocularul microscopului, apoi notează ceva într-un caiet. Profesorul Șerban Alexandru, de la Școala medie de 10 ani, își pregătește planul lecției: „Structura celulară a plantei „mătasea broaștei" — lecție ce o va preda a doua zi clasei a V-a.

E timpul poate să se culce și el, după o zi de muncă, dar nu! Mîine trebuie să predea copiilor o lecție cît mai frumoasă, cît mai interesantă despre această „rîie a broaștelor" — cum o numesc cei neștiutori. Mulți dintre copii sînt fii de pescari, locuitori ai ostroavelor de Dunăre...

— Cunosc ei oare cît de primejdioasă poate deveni pentru pești această mătase a broaștei? se întrebă profesorul Șerban. Va trebui să le explic acest lucru... — și mai adaugă un nou punct la planul lecției. Apoi, dedesubt: „Mătasea se strînge în pături compacte, la suprafața bălților, impiedicînd oxigenul din aer să fie respirat de pești, care mor atunci sufocați..."

Profesorul se apleacă din nou asupra microscopului. Pe lama acestuia sînt așezate cîteva celule de mătasea broaștei.

— Care dintre ele se poate observa cel mai bine la microscop?

Alături se află schema celulei, și profesorul Șerban compară mereu asemănarea.

S-ar părea că planul expunerii e gata, dar nu-i așa! Lecția trebuie îmbogățită și cu o povestire interesantă din viața acestei plante ciudate. Și, cu toate că ora e tîrzie, profesorul își apleacă privirea asupra unei cărticele mici, plină de asemenea povestioare.

Tîrziu în noapte, profesorul se culcă. Mîine, copiii din clasa a V-a vor asculta o lecție frumoasă; Dar vor fi poate printre ei și din aceia care-s porniți cu gîndul altundeva decît la lecție, care caută să facă pe grozavii stîrnind rîsete, gălăgie... Acestora, dragi prieteni, reamintiți-le cît s-a străduit profesorul să pregătească lecția!

Ștefan ZEIDES



— Și acum veți vedea că gazul din eprubetă se va aprinde!
Numai ochi și urechi copiii urmăresc prima experiență de chimie din acest an. Desigur că vor veni și alte lecții tot atît de interesante.

Unde era atenția lui Nicușor

A fost odată un băiat care nici cînd nu era atent la explicațiile profesorului și din această pricină, Nicușor — așa-l chema — avea multe neplăceri.

Intr-o recreație, am făcut cunoștință cu Nicușor și l-am întrebat de ce nu e atent la lecție.

— Să vezi, mi-a răspuns el grozav de amărît, eu n-am voință, eu mi-am pierdut atenția... De aceea nu pot urmări lecția... Nu-i nimic de făcut.

Zdup, care ascultase discuția, hămăi voios:

— Ham, ham, ba e ceva de făcut!

— Ce anume? tresări Nicușor.

— Ham, ham, ceva mai simplu chiar decît să rozi un os. Insuși profesorul îți va spune în ora următoare unde poate fi găsită atenția ta!

...Ora următoare, geografia. Nicușor, cu ochii țintă la profesor, aștepta să vadă îndeplinite spusele lui Zdup.

...Profesorul spunea despre Carpații meridionali. „Aha, pe acolo o fi atenția mea!" gîndi Nicușor.

Cind auzi despre Caraiman și celelalte vîrfuri, Nicușor se bucură de-a binelea: „Sînt din ce în ce mai aproape de țintă. Ia să notez eu pe maculator toate denumirile; te pomenești că pe unul din aceste vîrfuri se află atenția mea și eu habar n-am!

Și așa, ora trecu pe negîndite. Inainte, lui Nicușor i se părea nespus de lungă, dar acum găsi că-i mult prea scurtă, deși cu cinci minute înainte de a se suna, profesorul puse cîteva întrebări din lecția nou predată și Nicușor răspunse, cel mai bine din clasă.

In recreație ne întîlnirăm iar: el, eu și Zdup.

— Ham, ham, ți-ai găsit atenția? dădu Zdup șiret din coadă.

— Găsit! strigă vesel Nicușor.

— Dar nu în întregime! Mai caut-o și-n eprubetele laboratorului de chimie și-n ierbarele de la științe naturale și așa mai departe! adăugă Zdup.



GHEORGHIȚĂ-
-REPORTERUL

Din prima oră

Cînd am auzit că vom învăța în acest an fizica, mă gîndeam că o să fie un obiect greu și poate plictisitor. Dar mi-am schimbat părerea chiar din prima oră cînd am aflat despre cîteva fenomene fizice. Pînă acum nu știam că piatra în cădere, întîlnește o rezistență și că această cădere este de fapt un fenomen fizic. Apoi am aflat cîte ceva despre cauzele care produc fulgerul, despre fierberea apei, transformarea ei în aburi și apoi din nou în apă prin răcire; despre apariția curcubeului după ploaie.

La sfîrșitul orei, am aflat numele unor oameni de știință care au formulat legile fizicii și au făcut mari descoperiri în acest domeniu.

Acum aștept cu nerăbdare viitoarele ore de fizică, ca să aflu și alte lucruri din tainele naturii, pe care nu le cunosc.

Radu M. JIANU
cl. a VI-a A
Școala medie de băieți nr. 2
Craiova

Din creațiile cititorilor noștri

Daruri pentru școală

Pentru școala mea cea dragă
Am cules o vară-ntreagă
Fel de fel de lucruri bune.
Să nu credeți: nuci, alune...
Tot ce eu am adunat
Nu-i nimic bun de mîncat,
Insă au și ele rost.

Peste tot, pe unde-am fost,
Am cules ba pietre rare,
Ba o plantă în ierbare.
Am pus astăzi în formol
Un brotac. Pe un sobol
L-am prins pentru „Colțul viu".
Impăiat-am ș-un scatiu!

Cornel IONESCU
Școala nr. 40 mixtă, raionul 1 Mai
București

GHICITORI

Ce e mic, mititel
Și-ngrădește frumușel?
(Acul)

Ce semănătoare seamănă
Grăunțe negre pe pămînt alb?
(Condeiul)

Șade moșul în cămară
Și-i cu pletele afară.
(Pătrunjelul)

Baba Stana, supărată,
Invîrtește-n apă o roată
Scufundată pînă-n brîu
Și mănîncă saci cu grîu.
(Moara de apă)

In mijlocul cîmpului,
Căciula voinicului.
(Căpița de fîn).

Trimise de elevul
Petre STUPARU
din Iași.

Dimineața la arie

Floarea nopții se închide,
Cîmpul vesel s-a trezit.
Inspre aria bogată,
Cînt de muncă s-a pornit.

Vuiet lung, deasupra cărui
Flutură, bătut de vînturi,
Steagul roșu, plin de viață,
Insoțit de mii de cînturi.

Ah, ce drag mi-e cînd batoza
Snopii doldora-i înghite,
Și cînd curge bob de aur,
Pîinea vieții însorite.

Nela COANCAȘ
cl. a VI-a
Școala de 7 ani comuna
Teremia Mare, regiunea Arad

La focul de tabără

Seara, cînd trompeta sună,
Bate toba-mbietor,
Vin cu toții, se adună
Pionieri la focul lor.

Rîd și stelele pe boltă,
Focu-n trosnet vesel arde,
Iară vîntul vine-n valuri,
Bătînd fumul la o parte.

Crește îndrăzneț spre cer
Melodia cea frumoasă,
Marșul drag de pionier,
Ce se pierde-n noaptea deasă.

Glume multe și hazlii,
Povestiri și poezii,
Taine vechi, ascunse,
Toate-acum sînt spuse.

Dumitru MOGA
cl. a VII-a
comuna Văculești, regiunea Suceava

ZIUA AVIAȚIEI

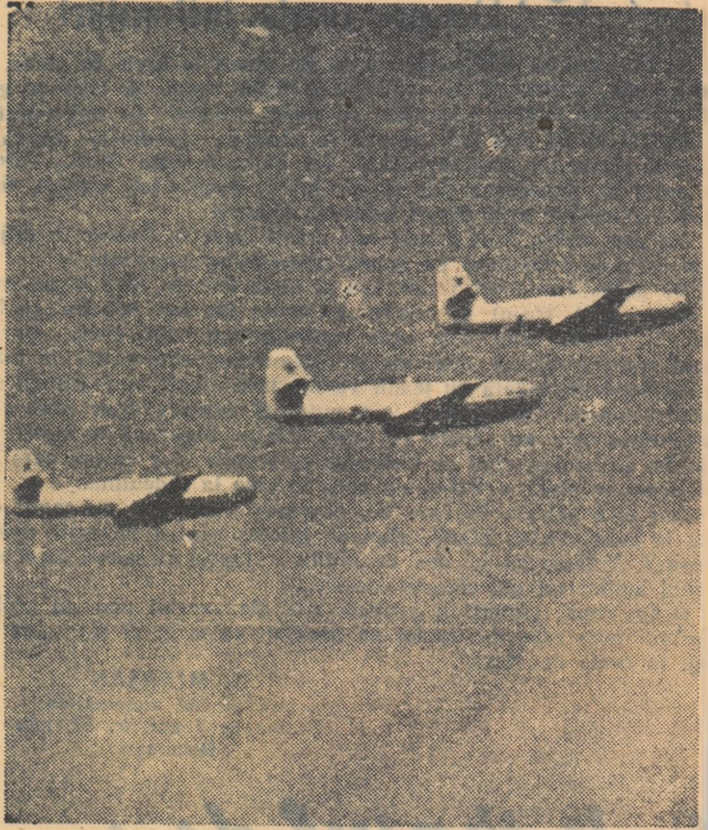
STAPÎNII VĂZDUHULUI

Nu se poate ca, pe strada ta fiind, ori în sătucul tău de munte, să nu-ți fi furat îndelung privirile silueta zveltă a unui avion care săgeta șuierind văzduhul. Și nu se poate iarăși să nu fi dorit din inimă să te afli, o clipă măcar, stăpîn pe hățurile păsării argintii și năzdrăvane. Vraja aripilor e puternică, măreață. Chemării ei i-a urmat, cu zeci de ani înainte, un îndrăzneț, al cărui nume cunoscut și prețuit, Traian Vuia, stă azi la loc de cinste. Ridicat de pe plaiurile noastre romînești, el a uimit pe inginerii din apus cu mașina de zbor născocită de el. Luptînd vajnic cu nevoile, cu stavilele ce i le punea stăpînirea de atunci, el a înălțat peste hotare faima patriei lui mult iubite. Asemeni lui Vuia, Aurel Vlaicu, „flăcăul din Bințiți", s-a dăruit văzduhului și, înfruntînd aceleași vremuri vitrege, a înscris o nouă biruință în istoria aripilor romînești. Frămîntată și bogată istorie...

Să ne amintim de eroismul și singele vărsat de aviatorii noștri în primul război mondial, în luptele împotriva cotropitorilor germani. Să ne amintim faptele vitejești săvîrșite de piloți romîni, alături de glorioșii aviatori sovietici, în războiul antifascist, după 23 August 1944...

Tradiția aceasta eroică, dîrză, e păstrată cu mîndrie de aviatorii noștri, pe care îi vezi tu, zi și noapte, străbătînd căile văzduhului. Ei sînt oameni simpli, fii de muncitori sau de țărani, care și-au închinat poporului puterile și iscusința. Una cu mașinile lor dragi, mașini minunate care se iau la întrecere cu sunetul și înfrîng furia furtunilor, ei străjuiesc neînfricați cerul patriei. Unii poartă zeci și sute de călători de-a lungul și de-a latul țării, dintr-un oraș într-altul, ducîndu-i, cît ai clipi, pe la treburile lor. Alții transportă mărfuri, scrisori. Cei de la Aviasan — aviația sanitară — salvează zeci de vieți, transportînd repede și cu grijă bolnavii spre spitale și sanatorii. Zburînd jos, pe deasupra pădurilor sau lanurilor, alții împrăștie pe sute de hectare prafuri miraculoase salvînd recoltele și arborii de năvala dăunătorilor...

Iată cîte fac îndrăzneții noștri aviatori! Iată de ce gîndul oamenilor muncii se îndreaptă cu dragoste către ei. Și în fiecare an, de 4 septembrie — Ziua Aviației R. P. R. — îi sărbătorește cu bucurie pe acești stăpîni ageri și încercați ai văzduhului.



Drumul spre aripi

Un zgomot asemănător unui tunet, izbucnit pe un cer senin, te face să-ți ridici privirea și să cauți, mult înaintea locului de unde se aude zgomotul, săgeata argintie, avionul de mare viteză.

Un asemenea avion, cu o iuțeală întîlnită doar în basmul cu Harap Alb, reușește să fie stăpînit totuși de un tînăr curajos ca Damaschin Constantin, deși are numai 19 ani.

Comparația cu Harap Alb nu e întîmplătoare... Tînărul nostru a copilărit tocmai în mahalaua în care trăia înainte, în mica sa bojdeucă, marele nostru povestitor Ion Creangă, în mahalaua Țicău din Iași. Se poate ca tocmai armăsarul lui Harap Alb să-l fi făcut pe Constantin să viseze ca odată să strunească și el un armăsar ce te poartă mai iute ca gîndul.

...Pentru că de multe ori părinții vor ca feciorii să le poarte nu numai numele, dar și meseria, ceferistul Damaschin l-a înscris pe Constantin la Școala medie tehnică C.F.R. Dar ți-ai găsit ceferist, cînd pe el nu-l mulțumea nici viteza expresului.

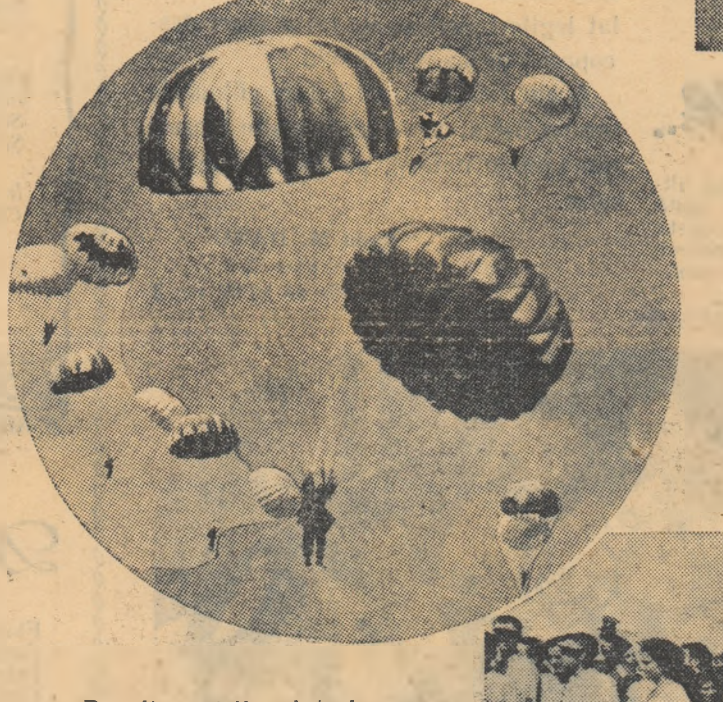
Vechiul vis a început să se înfăptuiască, totuși, la Școala de căi ferate... întîi la un cerc de aeromodelism.

Primul model de planor construit de Constantin își ia zborul. Dar, spre părerea de rău a constructorului, zboară fără el. Peste puțin timp, un planor, de astă dată unul adevărat, îl poartă spre înălțimi.

La 16 ani e instructor. Dar drumul spre aripi continuă. La aripi ajung numai cei muncitori și curajoși. Constantin, utemist de nădejde, are aceste calități.

Terminînd școala de zbor cu motor, îndemnat de U.T.M., Constantin primește cu bucurie să devină pilot militar. În școala militară, în aviația de vînătoare, își trăiește el cu adevărat viața de zburător. Aici își îndeplinește misiunile cu măiestrie și stăruință, ca unul ce-a străbătut minunatul drum spre aripi, înfăptuindu-și astfel visul.

Lt. major I. CHERECHEȘ



Să coboare lin, parașutele. Lansate din avioane, ele împînzesc cerul, împrumutîndu-i o strălucire nouă.

Dintre parașutiști, șaptesprezece au deschis parașutele cu întîrziere. Nu vă speriați, n-a fost un accident, ci o lansare în cădere liberă. Cîtă forță, cîtă îndrăzneală!

Sute de mii de cetățeni au urmărit această minunată demonstrație a celor ce stăpînesc înălțimile.

Sigur că și voi, dragi cititori, și în special acei care lucrați aeromodele și care ați participat la acest miting, sînteți încă sub vraja celor văzute. Cîndva, poate că unii dintre voi veți ajunge să despicați văzduhul, cu aparate de zbor, conduse de voi...



Bravii noștrii aviatori s-au pregătit îndelung și cu grijă pentru ziua aviației.

Iată una din cele mai impresionante formații: „Săgeata". Mai multe avioane reactive au prezentat din zborul lor uluitor de rapid, îndrăznețe mișcări de înaltă acrobație.

Tîrziu, cînd soarele trimetea sulițele sale fierbinți, de pe cerul albastru, au început

Sărbătoarea zburătorilor

Duminică dimineață. În jurul aerodromului Băneasa, cît vezi cu ochii, o mare de capete. Au venit mii și mii de oameni din toate colțurile Capitalei. Și doar mai e un ceas bun pînă la deschiderea mitingului... Clipele se scurg parcă prea încet. Rîndunele, veseli crainici ai sărbătorii, zburdă deasupra aeroportului. Deodată, izbucnesc salve puternice de artilerie. E mult așteptatul semnal: Mitingul aerian în cinstea Zilei Aviației R.P.R., a început. Privirile toate se ațintesc undeva spre orizontul senin. Acolo s-au ivit niște puncte mici care cresc repede, însoțite de cunoscutul bîzîit...

Iată-le deasupra: sînt aparate P. O.-2. La bordul lor fîlfîie cu semeție steaguri uriașe. Îndată după avioanele port-drapel, își face apariția o stea în cinci colțuri. Steaua e alcătuită dintr-un grup de IAR-uri, care zboară într-o formație atît de perfectă de crezi că-s legate între ele cu o ață nevăzută... O altă formație de 39 de avioane înscrie pe cer un cuvînt scump: PACE. Nu s-au sfîrșit încă aplauzele, că de pe aerodrom se-nalță un I.A.K.-11. Pilotul Băcanu Octavian își arată măiestria în zborul acrobatic, evoluînd cu precizie și îndrăzneală. Fumizoarele aparatului său lasă în urmă spirale și norișori ce marchează complicatele virajuri. Parcă I.A.K.-ul ar fuma dintr-o pipă uriașă... 20 de avioane I.A.R. execută apoi un adevărat balet aerian. Pe cer răsar acum alte păsări zvelte și grațioase, care plutesc lin, fără zgomot. Sînt planoare Lunak, Baby, și I.S.3.

...Un mic avion biplan, se înșurubează ca un sfredel în v[...] duh. E „Buckerul" comandat de Calotă Ștefan. Ți se tae ră[...] flarea privind: ranversări, tonouri, zbor pe spate... Muncito[...] ceferist Calotă Ștefan, a ajuns în rîndurile Aviației sportive, [...] pilot într-adevăr iscusit și neînfricat! Ochii spectatorilor urm[...] resc apoi cu emoție și interes vînătoarea de balonașe execut[...] de piloți femei, demonstrațiile aeromodeliștilor.

Deodată aerodromul se umple de tunet. Sînt avioanele milit[...] reactive! Iată-le: țîșnesc ca niște săgeți sclipitoare, lăsînd z[...] motul departe, în urmă. Ți-e greu să le urmărești în iuțeala [...] uluitoare. Perfect stăpîni pe comenzi, piloții lor execută ex[...] ciții grele și curajoase. Lazăr Nicolae, decorat cu „Ste[...] R.P.R.", Năstase Ioan, Borzea Nicolae și ceilalți piloți de m[...] viteză care zboară azi sînt o mîndrie a aviației noastre milit[...]

Însfîrșit, iată și ultimul punct al programului: parașuti[...] Răsar pe rînd din pîntecele uriașelor avioane JU-52. Unu, [...] zece, douăzeci... Parașutele se deschid ca niște flori multicol[...] împodobind cerul. Lin, lin, plutesc parașutiștii spre pămînt. M[...] țimea se și pregătește să-i întîmpine, să-i îmbrățișeze, [...] felicite...

Vasile MANUCEAN[...]

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POSTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRES[...]
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen P.T.T. 160.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52